

kender jeg, at en vis talmæssig Overlegenhed ikke skal lades ganske ude af Betragtning eller er ganske uden Betydning for hele Forholdet. Sikkert er det, at taget i Belysning af saa mange andre Spørgsmaal med Hensyn til Forfatningslivets Ordning er den rent underordnet. Hvilket man skulde foretrække: et Folketing paa 100 eller paa 200 Medlemmer, er et meget tvivlsomt Spørgsmaal, naar man sammenligner det for øvrigt med andre Bestemmelser. Der er ingen Tvivl om, at selv de radikaleste Anskuelser vilde kunde slaa sig til Ro med det gamle Tal 102. Hvis man kunde faa en Ordning af andre parlamentariske og konstitutionelle Regler i vor Grundlov, som virkelig sikrede os den forfatningsmæssige overlegne Retsstilling, som Folketinget jo alligevel efter Grundloven har, er der ingen Tvivl om, at man vilde foretrække dette langt for at faa et forøget Antal af Folketingets Medlemmer og saa mangle de øvrige Grundbetingelser for Hævdelsen af den almindelige Valgrets Overlegenhed i al dansk Udvikling. Derfor er det, hvorfor det drejer sig, og som er ønsket, jo i og for sig slet ikke dette: et stort Folketing, men, som allerede fremhævet, en Forandring i Fordelingsmaaden og -reglerne.

Men netop fordi det i og for sig ikke er Tallet, men derimod Fordelingsreglerne, det drejer sig om, maatte vi jo ogsaa vide noget mere om, hvad der da fremtidigt vil ske med Hensyn til Valgrettens Anerkendelse og Udnyttelse, end blot Tallets Fiksering. Det er jo umuligt at tænke sig, at et Folketing skulde slaa sig til Ro med i al Almindelighed at vide, at nu blev der 18 Medlemmer flere, uden i øvrigt at vide anden Besked om Fordelingsreglerne eller noget som helst andet Hensyn, end at det kunne vi tale om bag efter. En Ordning saa vag, saa løs, kunde jeg slet ikke tænke mig. Det ærede Medlem, der indlede Forhandlingen, sagde — ganske vist mere en passant, mod Slutningen af sit Foredrag — at i og for sig forekom det hele ham saa simpelt, at man næsten ikke behøvede Udvalgsbehandling: det kunde man sagtens enes om, thi i og for sig var der ingen, der principelt havde taget en bestemt Stilling med Hensyn til, hvad det var Grundlovsforandringen skulde indeholde. Det har han for saa vidt Ret i, thi der er ikke markeret noget saadant fra nogen Side. Naar der har været Tale om at hjælpe sig med en Grundlovsforandring, er det aldrig understreget — det er antydet, men ret vagt, det vil jeg ind-

rømme — fra nogen Side, at saadan og saadan skulde absolut Grundlovsændringen være. Men det er heller ikke saa meget selve Grundlovsændringen, det drejer sig om, som hvad dermed staar i Forbindelse, hvad derefter følger. Og derfor, skal Tinget med nogen Nytte forsætte denne Forhandling, maa det ganske anderledes have Besked, end vi have i Øjeblikket, og den vil jo rimeligvis ikke fyldestgørende kunne faas eller udnyttes paa anden Maade end gennem Udvalgsbehandling. Jeg forstod da heller ikke, at det ærede Medlems Mening var, at man meget godt kunde gøre denne Sag færdig her uden Udvalg; jeg mener som sagt, at det mere var en passant, det ærede Medlem henkastede den Ytring, at for hans Vedkommende, som maaske kender mere til denne Sags Sammenhæng end vi andre, behøvedes det egentlig ikke.

Det er, som allerede sagt, en stor Beskedenhed af os, at vi i og for sig optage en Forhandling om denne Sag paa et saa svagt og spædt Grundlag, som dette egentlig er, idet det i og for sig jo ikke er denne Grundlovforandring, der tiltaler os. Den har ogsaa sine svage Sider, bl. a. den, som nævntes af det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg), at den umuliggør en retfærdig Fordeling til det førstkommende Folketingsvalg, som utvivlsomt er et af de interessanteste og betydningsfuldste, der nogen Tid har været, og jeg kunde gerne sige, der nogen Tid kan blive. Det er det første Valg, hvor man under virkelig parlamentariske Tilstande kommer til at udtale sig om hele Parti- og Regeringsstillingen, saadan som det danske Folk nu mener at have den i sine egne Hænder. Det er under helt nyskabte Forhold, Forhold, som ere skabte herinde, Forhold, som dannede sig indenfor selve Rigsdagspartierne — som Udgangspunkt ganske vist senere for en Folkebevægelse — det er Afgørelsen af, hvordan denne Situation i Fremtiden maa og vil forme sig, som ligger for ved de førstkommende Valg. Deri ligger der en Betydning saa stor, at den neppe nogen Sinde har været eller kan blive større. Og der er det utvivlsomt, at det vilde være en Fordel, om man allerede var saa vidt, at den lige og almindelige Valgret havde de bedst mulige Betingelser for, at det var et sandt og virkeligt Folkesvar, saa nøje afvejet og afpasset, som det overhovedet kunde blive, der kom til at foreligge. Grundlovforandningsvejen forhindrer altsaa dette. Det er allerede et